

Barátok Verslista 2000-2010

<http://portal.verslista.hu>

Kedvenceink leveleiből..

Lektorálatlan - összegűjtött változat

A Barátok Verslista kiadványa – 2010. augusztus

1. Mentovics Éva: Az eb úgy boldogabb, ha körbejárja a húsboltokat

Kedves Bolhavári kutyatárs!

Szeretnék végre jót kajálni,
így reméltem, nem csak ugratás
a hírek azon eleme,
ahol Emese
(dagadó keblekkel)
a Vendelnél kapható eledel
zamatáról regél.
Tudom, azzal bárhol megél,
ha csillogtatja fogsorát,
hisz' még le sem doktorált,
de a páciensen átlát,
s remekül keveri a kártyát.
Nem hiszek a bulvárhírnek,
s gyanítom, túlzás is lesz
elhinni a sok reklámfogást,
hiszen szemlátomást
elaggott a vese, a máj,
hisz egyszer ma már
közelről is megvizslattam.
Épesű eb nem hisz abban,
hogy garasokért mérik az ízes koncot.
A sertéstarja itt sem volt jobb,
mint a sarki boltban,
és mérgemben majd' kidobtam
az ízetlen szafaládét.
A tízesben a szakácsnét
is kiakasztotta a hentes,
pedig azt mondta, a csendes,

jóképű bárdforgatót oltárhoz vezetné,
s ő lenne Bordázott Vendelné.
Az sem kétséges,
hogy így az értékes,
ízletes felsál
is ingyenes lesz már,
s hegyekben áll majd a karmonádlí.
De ő nem akar asszonyt látni.
Úgy hírlik, az ingyenc Szeivolt Nóra
megsértődött, így lemond róla.
Szóval kedves Bolhavári,
ha szeretne egy jót kajálni,
nyargaljon a vágóhídra!
Vágásra vár három birka,
meg hat húsos mangalica,
s ha nem figyel a dagadt Ica,
elinalunk, mint a szélvész,
fogunk közt meg öt-hat félkész
sóban pácolt sonkadarab...
ki falja fel majd hamarabb?
Induljon a bolhajárat!
Végre ön is jót kajálhat.

Üdvözli egy régi szomszéd:
Zsömlesztínű Prézli Alfréd

2. Kamarás Klára: Brumi válasza Morzsa Alfrédnek

Kedves Morzsa Frédi!

Ha valaki kérdi,
ki lehet e kutya,

mondd, hogy a kert ura,
Sida kedvenc ebe,
mely nem nyugszik bele,
hogy a mócsingokat
más ebe megegye.
Féltékenyen őrzöm a tálam,
alapvető erkölcsi kérdés ez nálam!
Ha nincs szó kajáról,
szívesen ugatok nagykutya bajáról,
vagy ha érdekelnek a helybéli pletykák,
neked elmesélem,
ha találkozunk kinn, ott, azon a téren,
amely címen lakom.
Aztán jelet hagyunk egy lámpaoszlopon.
Így, ha keresnének a tüzelő szukák,
kik az ismerkedés más módjához buták,
ne töltsék az időt hasztalan szimattal,
hanem ránk leljenek, mielőtt a hajnal,
és a sintér minket észrevenne,
mikor a kocsmába betér egy felesre.

Látod, a hétvégi program nálunk tuti.
Csahosan üdvözöl új barátod: Brumi.

3. Mentovics Éva: Alfréd levele Klári kutyájának, Bruminak

Mit ér a sintér?

Kedves Brumi!

Jó lenne egyszer eljutni
az általad említett helyre.

A sintérnek nem is lesz mersze
a Bogáncs térre menni,
hisz Zoltán még szemernyi
bátorságot sem gyűjtöt...
tegnap is csak ült, mint egy sült tök,
s a kocsiból kémlelte az árkot,
ahol birkózott az a pár dog.
Mikor jött még egy szelindek,
mérgeesen legyintett,
s fejvesztve elporzott nyugatnak.
A kutyák egyszerre ugattak,
rohángáltak körbe,
s jeleket spricceltek egy fa köré, a földre.
Később, mikor szukák is jöttek,
született egy brutális ötlet:
Adjunk koncertet Zoltánnak!
Vonyítottunk, ők meg ott álltak
az ablaknál, a függöny mögött.
A teraszon ült, s dörmögött
a fél süket szomszéd,
s ki tudja, honnét,
de felbukkant a rend éber őre,
s idejekorán (úgy fél kettőre)
csend lett a sintér háza körül.
Ki sejtette, hogy Klára örül
egy pisztolylövésnek?
Sokkal jobban, mint ama tömérdek
klasszikus darabnak,
amit a dakszlik úgy elhadartak.
Meg is jegyezném itt nyomban,
a kórus nem dalolt helyenként szinkronban,
előfordult, hogy inkább kánonnak hatott,
emiatt lett tán Károly zaklatott.

Egy telefon... s ezután érkezett a házhoz
a rafinált Érsek Berta zászlós.
Miután elsütötte a pisztolyt,
naná, hogy az összes eb eliszkolt,
s pár napig közelébe se jártak
a sintér lakta háznak.
Itt, nálam izgalmasan múlnak a napok,
mert ha feldühítenek, úgy harapok,
mint egy kiéhezett oroszlán.
Az eseteket most nem is sorolnám.
Ja, meg allergiás vagyok a vízszámlásra.
Egyik nap a Szilvás Márta
piszkált be a kerítésen.
Tudod, én hamar elintézem
a hívatlan vendéget.
Persze a kappan bennégett
a sütőben, míg a gazdám (Bertold Jóska)
a sérülését bejódozta.
Szóval kedves Brumi,
amiatt nem kell izgulni,
hogy eseménytelenül telnek a hetek,
de azért a térre elmehetek.
Hogy szeleburdi lennék? Ócska tévhit.
Üdvözlöm barátod, Morzsa Frédit,
s hogyha mindenki úgy akarja,
együtt csaholhat megint a kutyafalka
a sintér kapuja alatt,
miután megjelöltünk minden falat.
Legyünk csahos kutyatársak,
hódoljunk az ugratásnak,
szervezzünk egy szép kis balhét!

Zsömlesztínű Prézli Alfréd

4. Kamarás Klára: Brumi 2. levele

Kedves Prézli!

Bocsáss meg nekem kedves Alfréd,
hogy egyből lefrédiztelek nemrég,
de errefelé minden kutya tudja,
sőt gazdám is és minden pereputtya,
hogy Frédi minden Alfréd beceneve,
s ezért eleve nem hittem, hogy majd
megtévesztelek vele.

Magyar nevet adni pedig újra divat lehet,
így kerül a levelembe Morzsa: Prézli helyett.

Mint látod kedves csahos kis barátom,
most minden vakkantásom megvigyázom,
és megadom a módját a levélnek,
bár lenne mondanivalóm temérdek.

Nekem nem jutott a vízszámlás bokája,
csupán a plébános elszakadt csuhája,
de nem az én bűnöm, hisz' rablónak látszott,
amikor egy asszony ablakán kimászott,
és ha már a gazda a szobában egyszer
azt ordította, hogy "Elkaplak gazember..."
én, mint kötelességtudó véreb
segíteni akartam annak, aki vénebb.

S mert magamat ilyen bajba kevertem,
mostan láncra verve ülök itt a kertben.
Mindezt olvasva már beláthatod,
vendéget egyelőre nem fogadhatok.
Ártatlanul megkötve vonyítok,
de rád csak farkamat csóválva gondolok!

Egy csak a reményem, nekem, ki most árva,
hogy jó Varrga Tiborrr, ha levelem látja,
a toldalékrímekeket mind megbocsájtja.

Brumi

5. Mentovics Éva: Válasz Klára Brumijának

Bár a gazdád túl konok, én azért szurkolok

Kedves barátom, Brumi!

Remélem, nem fogsz haragudni,
de az anyakönyvezett nevét minden eb jobban érti.
A tisztos nevem nem Morzsa Frédi,
hanem Zsömleszínű Prézli Alfréd
(bár ha kedved tartja, nevezhetsz mégis akként).
Azt vonyítod, neked nem jutott vízszámlás?
Az ablakon kimászó plébános mindjárt más
megvilágításba helyezi az eseted.
Járhatnál a reggeli misére esetleg
(láncra verve ugyan némiképp nehéz lesz),
de buzgó imával tán sikerül elérned
(bár megszagattad itt-ott a csuháját),
hogy nemzetséged tagjait nehogy majd utálják,
s a példabeszédeket se rólad mondják majd.
Persze megelőzhetted volna a szópárbajt,
s a láncot, ha korábban vizsládban kémleled,
ki az, ki gazdáddal stikában édeleg.
Remélem, a szemérmetlen Király Olga
mihamarabb megenyhül irányodba,
nem tiéd lesz a sátáni kárhozat,
s lebontja majd a rád csatolt láncokat.

Telihold táján majd meglátogatlak,
addig is vonyítok néha a papnak,
hogy ne jöjjön szemére éjszaka álom,
s bűneit gyónja meg még a vaságyon,
mert miatta sínylődsz ott, parányi láncodon.
Ha van benne érzés, éjszaka átoson,
lebontja béklyódat, megsimítja hátad,
s táladba tesz néhány grillen sütött májat.
Tibortól meg ne félj,
mert csekély az esély,
hogy épp téged állít pellengérré,
hisz Barátok vagytok elvégre.

Ui.: Most hallom, hiányol az alvég.
Szabadulj mielőbb! Várunk!

Prézli Alfréd

6. Kamarás Klára: Brumi 3. levele Prézli Alfrédnak

Kedves barátom Prézli Frédi!

Szép, ha egy kutya azt a kort megéri,
amit máig, mint házőrző megéltem,
de lám, mégis hiába minden érdem,
egy kis hibáért láncra verten
három napig szomorúan hevertem.
Miért csináltak bűneimről listát,
hisz' megfoltozták már a reverendát!
De közelünkben újabb szörnyű zaj volt.
A paplak előtt három asszony gajdolt,
és azt vetették egymásnak szemére,
ki hívta meg páttert estebédre,

és múlt vasárnap melyikükre nézett,
miközben elmondta a szentbeszédet.
Úgy összekaptak! Egymás haját tépték,
ettől már én is dühbe jöttem végkép.
Gondoltam kifutok és rendet teszek menten,
- akkor még láncon- ugye nem mehettem?
Így aztán jó kutyának lettem kikiáltva,
aki nem támad, nincs szüksége láncra.
Ez ám a furcsa láncolat,
a lánc miatt vették le láncomat!
Így lett a láncolásnak vége,
és kutyatápot is kaptam ebédre.

Most meg vagyok egy kissé keveredve,
egy hű kutyának bizony rossz a kedve,
ha nem tudhatja, mit is várnak tőle:
mint eddig mindig, legyen a rend őre,
vagy hagyja, hadd verje fejét a falba
ez a nagyszájú, bolond asszonyfalka.

Soraimat ma azzal zárom, Prézli!
Az embereket a kutya sem érti.

Vau!

7. Czégény Nagy Erzsébet: Üzenet Prézli Alfrédnak

Üzenet Vendeltől!

Mi ez a sok kutyabeszéd, kérem!
Míg az eszem jár az estebéden,

csak hallgatom csacska csaholásotok,
ki, mikor, kinek, hová harapott.
S ejszen, így kibeszélni a papot!
De a héten ezt leimádkozhatod!
Én a macskák közt is a legmacskásabb,
nem is titkolom azt az erős vágyat,
hogy egyszer csak úgy megkergetlek Prézli,
hogy házi morzsának sem leszel a régi.
Lefeljebb behúzott farokkal járhatsz-kelhatsz,
s előre köszönhetsz Vendelnek.

8. Varga Kata: Vendelnek üzenem

Vendel, te csacska macska.
Kinek körmei behúzva,
S puha most a mancsa
Neked ugatom társaim üzenetét
Csoda, hogy még nem téptek szét...
Tudjuk, nem fogsz te egeret.
Nem adom neked a Pedigrémet.
Létezik kutya-macska barátság?
Ha ezt nekem elnyávnád!
Verslistások témája lettünk.
Erre oda kell figyelniük.
Fújsz rám, karmaid mutogatod?
Ennyi hát a barátságod?
Fogjál te csak egeret!
Tőlem ugyan nem kapsz tejet.
Ne utálj hát minden kutyát.
Megsimogat ezért gazdád.
Rímeimet most befejezem.
Emlékeimben őrizlek Vendelem.

9. Varga Tibor: Itt Bimbi szól

Kedves Frédi, no meg kedves Brumi!

Bimbi vagyok,
a fehér törpe uszkár
az öt csonka jegenye tövéből.
Szegről-végről
ismerjük már egymást,
amikor erre jártatok,
a kerítés rácsán keresztül
váltottunk szagot,
s mentül
tovább hallgatom panaszod,
kedves Brumi, mindinkább azt hiszem,
talán már én is szólhatok.

Mert megbocsássatok,
ha hangok érkeznek hozzám
a távoli ebalomból,
önkéntelen is szól a szám,
a gazdám
meg rendesen korhol:
"hogy lehetsz már ennyire kába?
Beleugatsz a nagyok dolgába."
Nem tehetek róla, ilyen vagyok.
Engem is foglalkoztatnak ily gondolatok,
mert megtanultam kisebbik gazdámtól,
ő Maris,
hogy síntér a vasúti pályaudvar is.
Tudom, mert mindenkor kivisz
magával, ha a vonatról Sándor
nevű pasiját várja.
Mondják, már most is ő a párja.

Ami pedig a szerenádót
illeti, ha nem sértem magas mivoltotok,
szopránomon akár szólót is vállalhatok.

Remélem, nem tévesztem el a címet,
rátok bízom, hogy ebben ki mit lát,
s hogy Tibornak is küldjek egy kis fricskát,
idéírok egy toldalékrímet.

Üdvözlettel: Bimbi, a fehér törpe uszkár.

Ui: Kedves Brumi, láncsal a nyakadon bizony nem úgy látszott,
hogy boldogságban úsznál,
hogy feszülő termeted oly nagyot ugorna,
inkább rámorantottál
Varrrga Tiborrrra.

10. Kamarás Klára: Minden kutyabarátomnak

Kedves Bimbi!

Mindenkinek lehet múltja.
Aszondom, ne emlegessük fel újra!
Morantásom régen korrigálva,
megtalálod a levéllistába'.
Viszont! Tudja-e a szegény öleb, Prézli,
hogy amiket írunk, egy macska is nézi...
Érti, mit ugatok el neked!
Honnan tud egy kandúr nyelveket?
Azt hittem dobok egy hátast:
ezt úgy képezték ki,
mint három per hármast?

Vagy a "Rigó utca" talált ki egy újat:
levelező listán macskákat is oktat...
Aki megfizeti, bármi nagy az ára,
annak "Macskanyelvét" kutyanyelvre váltja?

Üzenem Vendelnek kereken,
ha miatta elverik fenekem,
farkánál fogva egy vödörbe mártom,
hogy többé kutyának soha ne ártson!
Ne nyávogja dolgainkat szerteszét,
inkább fogja meg a templom egerét.

Brumi

11. Mentovics Éva: Üzenet Vendelnek Prézli Alfrédától

Levél Vendelnek, a csacska macskának

Kedves szertelen Vendelem!

Egy macskától szerfelett szemtelen
az efféle elbizakodott nyávogás.
Macskakaparásod szemlátomást
arról árulkodik, hogy a családi ranglistán
még tán a Maklári Marisnál
is magasabb posztot töltesz be,
pedig ő az egész életét föltette
arra, hogy uralja a környéket.
Ugyan csak falusi közértes
(a kasszában kuksol naphosszat),
de betéve ismeri a bulvárlapokat,
s a falubeli pletykák sem állnak tőle távol.

A múltkor is úgy kitárgyalta az öreg Gábort,
hogy szegény napokig hazamenni sem mert.
Nem ismerek embert,
ki a tűztől jobban rettegne, mint az ő nyelvétől.
Úgy hallom, gazdáddal szegvégről
tán rokonságot ápolnak.

Meg is látogathatnál már holnap,
kedves harcias Vendel,
és kérlek, ne feledd el
(nehogy valahova, a sutba eltedd),
hozd csak magaddal bátran a merszed!
Soraid olvasva arra vágyom,
láthassam, hogy áll fel a szőr a macskaháton,
amikor megpillantja daliás termetem.
Leveled ígérem, elteszem,
s ha netán gyötör majd a bánat,
felolvasom a bögyös macskalánynak,
lássa, mi minden kavarog kedvese fejébe'.
Ha ilyen jót derültem, akkor csak megérte,
hogy papírra karmoltad vágyaid
(még ha megbomlott elmétől is származik).
Elmondanám, hogy őszereynységed fajának
némely tagja jelentősen alább ad
a mértéktelen nagyzolással,
hisz felér egy agy mosással,
ha egy ebbel néz farkaszemet
(Ily botor is csak egy macska lehet).

Remélem, láthatlak majd még.
Üdvözöllek!
Alfréd

12. Kellős Éva: Beszól a macska

Ó ti léhűtő, mihaszna falka, akik öntitek a dumát
és farokkal csóváljátok a kutyát, hát nem mindegy nektek,
hogy kinek mekkora a termete,
ha úgyis csak a macskáknak van igazi neve?
Telhet az emberrel az idő legott,
de megmondta T. S. Eliot,
hogy mi vagyunk az istenek,
kiknek szőre szép, és nem viszketeg,
nincs rajta bolhabunda, nincs rajta csimbók,
minden állattól kijár vagy tíz bók,
mert mi, akik ismerjük a világ összes csodáját
akkor is elvisszük a pálmát,
ha Cannes-ban sosem jártunk,
és Ő-Macsk-Uradalma
általatok oly ismeretlen, mint Columbus előtt Amerika,
és mit bánjuk mi, hogy a gazda Márió, vagy Marika,
mert a világnak nincs oly szeglete,
ahol a macskáknak ne lenne különleges helye!

Így bámuljátok csak a kerítésen át,
amint mi megyünk és uraljuk a határt,
fára mászunk lomha kéjjel,
amíg titeket láncra fűz az éjjel!
És szolgáljatok, míg nekünk dorombolni van kedvünk,
Simogatásért sem kell hasra esnünk,
Macskaszemünk, ha rátok villan olykor:
elegünk van a kutya-korból,
Korholjatok hát csahos kis korcsok minket bátran,
Oroszlán nem áll ember szolgálatában!

grrr
brrr

mrr

Jól van na, csak járt a szájam,
ne menj el pajtás, maradj itt bátran,
meleg bundád van, elismerem,
praclim már rajtad pihen,
te-te-te-tejszagú lesz az álmom,
kapsz te is, csak maradj. Barátom!

13. Kamarás Klára: Brumi panasza

Persze!

Ha egy macskának van elég mersze,
hogy télvíz idején a kutyaházba
költözzön belső zsigerig átfázva,
jól jön akkor a kutya bolhás, nagy bundája,
mit nyáron kicsúfolt világ hallatára!
Egyszer a barátom, máskor ellenségem,
alaposan becsap, ha nem vagyok résen.
Brumi így, Brumi úgy! - dorombol a csalfa,
de a tejet, tejfölt mind maga felfalja.
Egy cseppet se hagyna a szomjas kutyának,
körmét mereszti, fúj, úgy védi a tálat.
Bosszút állnék rajta, én se adok csontot,
de ő nem szereti azt a rágós koncot.
Mikor megkergetném, máris jön a gazda,
hízeltő cicáját ő bizony nem hagyja.
A sok álnokságnak mindig az a vége,
én kapok söprűvel az orrom hegyére.
Hogy ezt mind kibírom, nem vagyok tán mulya?
Üdvözetét küldi Brumi, a vén kutya.

14. Mentovics Éva: Levél minden érintett macskának és ebnek

Kedves Bimbi, valóban jól látod,
vegyes karunkban megfér a szopránod.
Ha a gázló mellett, a Nagy fáról szagot fogsz,
az orrodnál fogva elvezet a három bagolyhoz
(náddal fedett kocsmá, ahol a csapos lány
felettébb kedves volt ma hozzám,
s meglepett néhány cupákos falattal,
hiába ugrált ott az Antal,
hogyan neki is van ám kutyája...
tudhatná, hogy a kislány utálja).
Szóval ott, a rozoga sparhelt mellett
hallgatja olykor a koncertemet,
s nagylelkű módon azt is megengedte,
hogy kutyakarommal meglátogassuk őt hetente
(de szigorúan csak a éjjeli órákban).
Ezennel meghívlak, téged is várunk a próbára.
Most azonban Brumihoz szólnék:
örvendek, hogy úrrá lett nálad a jólét,
s lánc se zörög a nyakadba.
Egyébként jól mondod, nyaranta
erre is feltűnően sok macska tekereg,
s úgy hiszem, hírül is viszik majd a verebek,
ha kiderül, hogy Vendel nem az egerekre startol,
hanem kémberendezést teker le a sajtról.
Gondolom már te is felfedezted,
megjelent a közelben egy újabb eretnek,
ki szerint szinte már a macska a világ ura.
Persze ez nem tény még, csak inkább furcsa,
hisz ki hallott már házőrző cicáról?
El tudnánk képzelni, hogy harsányan miákol,
s elkerget minden settenkedő szerzetet?

Vaúúú, de érző szívem megremeg,
mert levele végén már barátjának nevez,
s tudd, ez nálam egyáltalán nem lejárt lemez,
hisz mindig is volt nyávogó barátom,
kivel megosztjuk a plédet az ágyon.
Bármily cserfes vagyok, macskába nem marnék.

Csaholva üdvözöl barátotok: Alfréd

15. Gósi Vali: Ali, a mennybéli eb balladája

Szervusztok, kutyák és emberek!

Gondoltam, megosztom veletek,
milyen volt a kutyaéletem,
mit soká' boldogan élhettem!
Hú kutya voltam, s nem akárki,
családom ősi és nemesi, nevem is ezt jelzi:
Petraházi Ali.
Őseim óriás Schnauzerek,
(s végtére, talán még az is lehet,
hogy egyik őszámom
- amiért, kérem, őt
senki ne vesse meg -
templomfalak között érte a végzetes,
mindent elsöprő, szerelmes eset...
Akarom ugatni... meglehet
az is, hogy talán biz'
megesett...(Uram, bocsá'!)
S e szégyenen rágódik
(néha jó csont helyett) azóta

kutyafamíliám - habár,
hogy jó anyám miért is
bűnhődött, megmaradt
számomra örök talány,
hiszen őt egykoron,
egy hideg hajnalon
kiverték örökre kutyául oda,
hol mégis boldog volt,
csaholt, ha éhes volt,
a neve nemes volt:
Dózsa-rakparti Bori.
Hetedhét országban, sehol a világban
az óta sincs párja:
ő volt a legszebb lány
- ébennél ébenebb fekete mindene -
s a legóriásibb „snaci”.
A sorsom - még kezdetben - jól alakult,
mert kis gazdám - tervével -
ami nagy titok volt, oly soká
- megosztott velem
- mit soká' el sem hittem - egy
szőnyeges legényszobát.
(egy lakótelepen, magas emeleten
micsoda büszkeség! - itt éltem életem.
Mégvolt itt mindenem - kutya-szép életem
élhettem szabadon,
gazdimmal napfényes délután,
s hajnalon szaladtam
bokrokon, árkokon át,
és nektek azt is elárulhatom,
ágyba is bújtam, már nem titkolom.
(a gazdasszony - bevallom, kutyául morgott ám
néha ezért velem,

hisz' én voltam az, ki a pénteket
gazdimmal úgy ünnepeltem meg,
hogy a szép hófehér paplanról
könnyedén
elnyúlva szimatot vettem én,
s vártam, míg este lett,
s jó gazdim engedett
lábánál heverni, s a meleg paplan fölött
megbújtam reggelig, (ott kértem reggelit)
míg egyszer le nem lökött
- minden lány ilyen lökött? - gazdimnak szerelme,
egy leány,
akit a vén fene nem vitt el másfele,
pont az én paplanos ágyam lett fekhelye
- amiért sokáig morogva csaholtam őt!
Így esett az eset, hogy végül odalett
az én szép illatos - paplanos,
kutyaszép ficsúri életem.
Ezután egy bojtos szőnyegen
tengettem sanyarú életem,
míg a sors közbeszólt:
szerelmem végül egy gyönyörű
skót juhászkutyának
csahos-szép barna leánya volt.

Családja vicsorgott,
ha néha megcsókolt, amíg egy
estén a makrancos kutyalány
elszaladt előlem:
nem kell csók! - így morgott,
én meg a gazdámtól - botor eb! -
magamat eltéptem mérgesen,
s elcsattant akkor - ó -

a legeslegutolsó
- halálos csók... , de gyilkosom arcán!
- jaj, vad autós...!
Örök vadászmezőkön lakom,
mennybéli, s mégis bús az otthonom.
Itt élek csendesen - néha még könnyesen,
hiszen jó gazdimat, lent
régóta gyászolják, siratják, amiért
túl korán előrement...
Utánam költözött, s angyal-lányok között
már együtt maradunk, sírunk, és nevetünk,
örkődünk éberen felhők fölött,
amíg a földiek - kutyák és emberek -
mind, aki született, tanulják odalent:
pokol az élete, annak, ki nem szeret:
hiába várja a mennybéli fényeket,
s az égi, szép, harsonás angyali éneket,
pokolra jut majd mind!

16. Mentovics Éva: Megint egy szelindek...

Képzeld hát pajtikám, hogy jártam,
baktattam amott, a bodzásban...
arra jött egy kóbor szelindek,
megjelölt egy bokrot, leintett,
vakkantott párat, és arra kért,
hadd adjon kolbászt a kappanéért,
amely ott káricál, kapirgál
túldaldalt, a szomszéd trafiknál.
Szemet is hunyhatnék felette,
de este, ha már mind megette,
mit mondok a dühös gazdának?

Füllentsem, hogy rókák szaglászhatnak
arra, a kákicsos kert alatt?
Egyiknek tán csirke sem akadt,
s veszettül éhezett szegényke...
„- Engedted neki? Hát megérte?-„
hallom a hangját már előre,
s gondolom, szívesen lelőne,
de akkor ki őrzi a házat?
Hűtlennek lenni? Az gyalázat.
Döntöttem: nem leszek áruló,
így, hogyha eljő a nyárutó,
megillet némi kis ajándék
(sejti, hogy bírom a halászlét).
Tudod, a gazdák ezt megérik,
s a pontyot még ki is filézik.
Így aztán mordultam egy nagyot,
mire a szelindek otthagytak.
Barát már úgyse lesz belőle,
hiába vakkant majd előre,
hisz aki barát, az tudja jól,
aki nem hűséges, meglakol.
Ne kérjen olyat, mit tiltanak,
mert az kap ki, aki itt marad.

Búcsúzom, s éjfélkor meglehet,
kiszököm, s feléd is elmegyek,
ugassuk felváltva a Holdat,
mikor majd mások is csaholnak.

Vakkantva üdvözöl egy régi
hűséges ebtársad: (a) Frédi

17. Kellős Éva: Hugó, a szabó

Dorka kutyám mesélte egykoron,
hogy a közletről ismerős rokon,
aki gazdájának nem csak fülét, de szemét is kölcsönadta,
a szomszéd úr nadrágjából egyszer kiszabta,
na nem azt, ne neveds kedves olvasó,
nem a kényes pontokról lesz ma szó,
folytatva tehát a verset rímmel:
zsebes helyett zsebet fogott a jó kopó.
Hogy a jó Labrador, példásan jámbor állat,
aki az ágyban lakna tenálad, hogy vetemedett arra,
hogy összes elveit feladva kapjon a szomszéd seggébe,
- bár tettére van némi mentsége -
ezt ne fedje most már homály,
röhögje rákra magát minden homár!
Történt, hogy a pocakos fejenagy,
nem volt több, mint pár hónapos kis varangy,
épp a lépcsőn lefelé igyekezett, amin a szomszéd lábával könnyített.
A kis jószág, aki orrát rendesen beverte,
megjegyezte, hogy a bajt a szomszéd keverte,
és kívárta, amíg ő lesz a nagykutya,
és a szomszéd lesz kissé már suta.
Pár évvel később egy nyári délutánon,
a lépcsőn indult el a szomszéd a lift helyett,
rossz választásnak bizonyult ez, szerfelett.
Hugó, a Labrador épp jött a gazdával fölfelé,
és bár nem voltak addig rosszban,
a gonosz tett szaga bent maradt a kutyaorrrban,
s amikor az éppen mellettük elhaladt,
Hugó torkán ragadt a szomszéd-falat.
A szomszéd a döbbenettől el sem hitte,
hogy nadrágja zseb-helye

lesz ezentúl a sebhelye.

A gazda, aki mindebből semmit sem látott,
nógatni kezdte a jószágot, aki elindult engedelmesen,
foga közt a nadrág-darab lengett nagy lelkesen.

Így mentek ők tovább, a vak és vezetője,
aki még tíz évig volt élteinek őre,

rosszat utána sem csinált,
de nem is pótolta a hiányt!

Ezért - ugatta Dorka - tudja ma minden eb,
az ember a kutyánál vétkesebb,
mindenkinek van legalább egy gyenge pontja,
s ha ez nadrág? Az Örök Hugó megoldja!

18. Varga Tibor: Bimbi válasza Alfrédnek

Nos, kedves Alfréd!

Gazdám néha a paraplét
is magával hozza,
ha sétára indul velem,
számítva rá, hogy tán orozva
nyakunkba zúdul valami zápor,
s elázva, távol a hazánktól
rohanhatunk a fák alá.
Ha már így összejöttünk a neten,
a listán,
kimondhatom akár kereken,
pórázon vezet Mariskám,
szóval egy ilyen sétaúton
születik most e levelem.

Én a felkérést megköszönöm,
el is megyek majd,
ha kézen és közön
pár szabad órára szert teszek,
s rázom
is majd a taktust rendesen,
csupán a szabadság, az mán
a gondom, hogy jó gazdám
félt, s nem szívesen szabadít meg pórázom
béklyóitól, szégyellem is magam néha.

A minap is, hogy mentünk az úton,
pár léha,
szürke kis veréb
csacsogott a magok
között, miket egy hátsaló otthagzott.
Figyeltem is, hogy miről
csiripel csőrükből az ének.
Képzeljétek!
Épp rólam beszéltek.

Bosszús indulatok keltek bennem azonnal.
Magamban morogtam, s valami bánat
költözött belém; tán pintyőkének
vagy babutának
képzeli magát e szürke kis csapat?
Már költöm is a dalt,
s ha elszunnyad a nappal,
úgy hajnali egy óra tájt,
amikor minden veréb kába,
róluk szól majd,
amit teli torokkal
belevonyítok a holdas éjszakába.

Kész is van a levél, így ni!

Üdvözöl benneteket: Bimbi

(Megj.: "babuta" - a búbos banka népnyelvi elnevezése.)

19. Mentovics Éva: Az esernyőről, a barátságról, és a pék- kisasszonyról

Óóó, azok a csodás paraplék!
A gazdánál is akad mindig tartalék
ernyő, vagy esőkabát.
Húúú, de imádom a nedves föld szagát!
A sétától még az se tántorít el, ha esik.
Csaholva, bátor szívvel napestig
kint lófrálnék az udvar körül,
bár tudom, nem minden kutya örül
a kátyúknak, s a cuppogós iszapnak,
hisz van olyan eb, akit a házból is kiraknak,
ha szutykos lesz a praclija,
pedig tudhatnák, ez nagy hiba...
ha nem becsülik meg a hűségese társat,
hol marad a baráti alázat?

Nos, kedves Bimbi,
szeretném azt hinni,
hogy igazi társ az ember,
de amint látom, bátran megver
mindenkit, aki gyengébb nála.
Nekem jó sorom van (egyébként hála
a kutyák istenének),
hisz' sose vert még meg.
Nem mondom, morcosan azért nézett,
mikor körbevizeltem a pékséget.

Meglehet, azt is csak amiatt,
mert ezzel imponált Katinak,
hisz köztudott, a bögyös kisasszony
kiflije legjobb a piacon.
No de itt jön Kati, osonok is arrébb...

Üdvözöl barátod: Alfréd

20. Kondra Katalin: Macskajaj

Kedves Cicúr
Legyen kend úr
S ne csak kandúr
Kinek keblében vihar dúl.
Ne öleljen olyan vadul
Ettől minden hölgy feljajdul
De el egyikük se csábul
talán némelyik elájul,
Maga még mindig csak bámul
Hát miből van kérem, fábúl?

21. Mentovics Éva: Történet a kappan képében érkező próbatételről

Kedves macskák és kutyatársak!

Aki feltétlen híve az egyenes ugatásnak,
sose keveredne oktalan ügyekbe
- leírom esetem -, olvassa, fülelje!
A kertünkben kapirgált egy sánta kappan,
de nyeltem egy nagyot, s inkább ráharaptam
a saját nyelvemre, minthogy széttépjem
(nem tenném bíz' semennyi pénzért sem,
hisz a hűséges eb okos, nem garázda).

Egy kóbor dog úgylis szemet vetett a faházra,
ahol élek, s amely igazán lakályos.

Na mármost,

ha elkapnám a szomszéd szárnyasát,
a gazdám kapanyéllel úgy hátba vág,
hogy kérhetem az utolsó kenetet.

Persze a papról sose tudni, merre tekereg
(lásd csak Bruminál a korábbi esetet),
meg persze a jobb is a békesség.

Jobb érzés egészben, mint hogyha szétesnék.

Ááá, egy herélt kakas amúgy is ártalmatlan,
az ebekre meg éjjel-nappal száz alakban
leselkedik a lomha végzet,

s még nem is említettük a szívós bolhanépet,
kik potyautasként trónolnak a hátamon.

Ha kell néhány példány, holnap majd átadom
az éjszakai vonyítás alatt.

Tudnotok kell róluk, jó kis társ marad
valamennyi apró fazon.

A csimbókos bundát igen csípi, a kopaszon
nem hinném, hogy sokáig maradnak.

Nem tartom kizártnak, hogy harmadnap
már unják, hogy nincs elegendő árnyék.

A helyükben én sem hegytetőn hálnék,
hanem az erdőn, árnyas lomb alatt...

de eltompult az agyam, leteszem tollamat.

Bár írnám tovább is, ha volna még ihlet,
vagy keresnék Tibornak pár toldalékrímet...

de majd talán később, vagy csak holnap.

Hallom, a haverok már nagyon csaholnak,
s egy igaz barát a hívást megérti.

Egy búcsúvakkantás... szeretettel: Frédi
Vaúúúú!

22. Kamarás Klára: Brumi újabb feljegyzései

Luca cica és a szalonna szomorú esete

Lám, a kutyák erkölcsse tiszta,
(többnyire), habár meglehet,
találni köztünk néhány gyenge jellemet.
A macskák álnoksága köztudott.
A többségük gonosz? Nem is mondok nagyot.

Ismertem Lucát. (Sziámi cica).
Már mondhatom, béke poraira.
Ő volt a ház kedvence, és mi volt a hála?
A könyveket a polcról, sorban ledobálta.
Mondják, hogy szobatiszta volt. Nem is lopott.
Otthon. De láttam, mikor a szomszéd kamrájából
fél tábla szalonnát hozott.
Mit gondoltok, talán megette?
A fűre azonnal letette.
Ott hagyta kárba veszni a jó vacsorát,
mint mondják, mint az eb a ...Szaharát!
Ellopni azt, amit nem is szeret?
Gondoltam kleptomániás lehet.
De mit tesz Isten! Meglátta a szomszéd
a kamránál, amint kiosont onnét.
A szalonnát nem kérte vissza,
ennek pedig ez volt a titka:
- Rajta van már a Luca nyála!
Így lett finom a kutya vacsorája.
Ízlett bizony, különösen a bőre...
csak hát zsíros volt, és f.. futottam tőle.
Azóta elmúlt már rólam ez az átok,
de nektek - bocs- hasonló jókat kívánok!

Luca pedig, a bűnös, lopós pára?
Másnap a szomszéd a kertben elásta.

Brumi

23. Kellős Éva: Távoli levél Kormostól

Drága Barátaim,

a távolból írok nektek,
és mert gazdám kapott egy kis kegyelmet,
bár feléjük ezt úgy hívják szabadság,
de félre mégsem vezethetik a kutya orrát!
Éveim száma lassan több lesz, mint spájzunkban a polc,
középkorú eb vagyok, éveim száma nyolc.
Láttam már az életben sok furcsaságot,
mind olyan csont, higgyétek el, amit a kutya már lerágott!
Kölyökkorom első telén utcára csaptak,
konduló gyomorral nem futottam égből hulló havaknak,
tavasszal éhségemet száz lepke űzte el,
a rovarvilág azóta is tudományos szinten érdekel.
Nyáron kukák környékén dobták felém a csontot,
feketekezű emberek adtak sajátjukból koncot.
Ősszel marta szememet az eső, meg a pára,
szétázott kotorékom volt első évemnek vára.
Aztán egy újabb téli hónapon a szerencse rám köszöntött,
sintérek akasztottak nyakamba nagy kölöncöt.
Orvoshoz vittek, de mondhatom az sem volt vidám,
szúrások és fürdetések fájdalmas sora várt reám.
Két hetet kaptam én, hogy magamnak gazdát keressek,
és néhány rossz fénykép után, fémketrecbe tettek.

Hiába szóltam éjszaka sívító hangon minden barátoknak,
visszaugatták: pajtikám, gazdát itt csak kevesek találnak.
Elvittek mellőlem két ebet, egy foltost és egy barnát,
hallottam, amint szóltak az emberek: feketét miért akarnánk?
Akkor tudtam meg azt, amire a kétlábúak külön hivatalt hoztak:
esélyeimen a szőrszínem nem javíthat, csak ronthat.
A tizenkettedik napon tudtam meg azt, hogy kellek,
önfeledt boldogságomban a kocsiban is pisilnem kellett...
Elvittek jó szagú emberek egy ajtóhoz, s azt mondták: otthon,
nem mertem enni, inni sem, mert félttem, hogy elrontom.
Aztán lassan elteltek a hetek és az évek,
és gazdáim lábnyomán, ma már galoppban lépek.
Megszoktam: enni adnak itt, s ha kezük eljár,
nem verés az, simogatás, amivel telik a leltár.
Hú vagyok, és a végtelen szeretetemet, ha látják,
elfelejtik azt a tönkretett macskaszemű kislámpát.
Vadászni visznek, bár nem lőjük, csak nézzük az őzikéket,
hangosan örülnek akkor ott: "nézd csak, nézd, de szépek!"
Megtanultam, hogy élnek ők, és milyen szaguk van, ha fáznak
melléjük bújok, ha engedik, nekifeszülve a lábuk.
Kutyavilágom kiskomák tele van, mint a gyomrom,
csak a gazda kölnijétől facsarodik az orrom.
Játszani is megtanultam én, és ha felém dobják a labdát,
nem menekülök, mert bírom a családom bizalmát.

Esténként, ha kóbor ebek mellettem megállnak,
jóllakottságom szagnyomát magyarázom a cudar világnak.
Nem bántom őket, mert tudom, életük napja véges,
ha nincs gazda két hét, nincs tovább a korcsok életének.
Éjszakánként a telihold, ha képembe világít,
szólok minden kutyához, aki hall: küldjétek a gazdáit!

24. Szabó Gitta: Mese Fickófalváról

Idefigyeljetez pajtikáim!

Fickó vagyok, szálkás szőrű tacsuló.

Itt lakon a sufni melletti lakban,

Legjobb barátom a cirnos cica.

Ugyan szabadon szaladgál le

S fel a lajtorján,

Ugrik át a kerítésen

S mászik fel a szilvafán,

De csak látnátok, ha egy kis víz éri kényes bundáját!

Prüszkölve rohan s nyávog a beste,

Míg gazdasszony az ölébe fel nem vette.

Cirógatja, törölgeti, szárítgatja,

S az én barátom hálából

Békésen dorombolni kezd neki.

Így kell a gazdit az ujja köré csavarni!

Hogy miért is mesélem ezt nektek!?

El sem hiszitek!

A beste cirnosnak négy kicsi

Kölyke lett.

Elnéztem szegény macskamamát,

Ki egyedül nevelgette

Kosárnyi fiát,

Négyszer kellett csinálnia mindent!

Szó mi szó, megsajnáltam,

S ma már,

Pótapja lettem a kicsiknek.

Ha kell, fürdetek,

Egyik helyről a másikra

Költöztetek.

Cirnos cica így ha elfárad,

Megpihenhet a sufni melletti

Kicsi házban.
És míg a kölykök is alszanak,
Addig én nyugodtan olvasgatom
Levelezésteket a laptopomon,
Itt a diófa alatt.

25. Mentovics Éva: Történet egy félrenyisszantott édes, kis farokról

Kedves kutyatársak!

Képzeljétek, az elmúlt vasárnap
az egész ház parázott a kölyök farka végett,
mely úgy hírlík, csak azért lett
ily esetlenül kurta,
mert az orvos a morgást megbosszulta.
De a farkcsonkítást nem hagytam annyiba
(hiába is szidtak: Alfréd, ez nagy hiba),
amúgy betyárosan megcsíptem a farát,
s lerángattam róla a lespriccelt gatyát.
*„- Ezt s fránya öntörvényű ebet!
Hogy küldje rád a Sátán a nyüveket! -“*
tajtékozott a doktor magából kikelve
(láttam, a fájdalmat cseppet se színlelte).
A gazdám is felszisszenve somfordált arrébb...
*„- Szívem szerint igazat is adnék
ennek a hűségés, derék ebnek.
Egy tanult orvos csak úgy belényeshet
egy ártatlan kölyökbe?
Nekem is ökölbe szorult mind a két kezem.
Tudja, úgy vagyok, ha vétkezem,
legalább bocsánatot kérek.
Maga meg, mint egy gyalázatos féreg,*

Sátánt, meg nyüveket emleget...

a fizetségről ezennel letehet.-"

hadarta egy szuszra a gazdám.

A doktor látta, hogy újraharapnám
a nadrágján sötétlő, vérvörös foltot,
felkapta a táskát, s rémülten elporzott.

Persze aztán lépten-nyomon azt mesélte:

„- Nézd, a korcsot, ma megtépte

a divatos Armani nadrágom!-„

Mit képzelt? Talán hálásan szaglászom

az ügyetlen, reszketeg pracliját?

Menjen látszerészhez, hogyha már alig lát,

s ne az én kölykömön gyakoroljon máskor,

mert ha megint itt jár, elmarom a háztól!

Ha tovább praktizál, az ő lelke rajta...

de nem ragozom tovább... vár a kutyafalka,

s nekik is elmondom, osonjanak arrébb,

ha netán meglátnák.

Barátsággal: Alfréd

26. Kellős Éva: A strucc, aki szerette Wagnert

(csak hogy adózzunk a madaraknak,

akik Afrikában leakadtak)

A puccos struccnak kedvence volt a zene,

már tojáskorában is ez volt a mindene,

s hogy hogyan került ő egy magyar farmra,

amikor nem is magyarfajta,

ezt egy maganfajta állatvédő

is megvont vállal kommentálja:

tán a stucchúst az EU is kommandálja?
Az afrikai rokon itt nőtt fel a meggyfa mellett
(ahol verebünk az imént nem kapott kegyelmet),
és higgyétek el nem túlzok,
barátja nem volt több, csak egy: a túzok.
S mivel nagy teste volt, kicsi aggyal,
tudtuk: baja lesz a számtannal,
magát közös többszörösnek hitte,
ezért aztán képviselőségig vitte.
Kapott szép új lakot, amit egyedül ő lakott,
a fehér ház sétányán futott minden reggel,
(azért elnöknek mégsem nézte az ember).
S mivel sznob volt, Wagnert hallgatott,
nem tudta, hogy milyen végzetes dalok,
s amikor felcsendült Lohengrin áriája,
megérett benne örök időktől vágya:
fellépni az Operába' !
Onnantól minden nap ádázul gyakorolt,
hosszú nyakából hangokat csiholt,
és hiába fogta fejét a számár, és iázott oda neki:
Ne mááááá!
Struccunk már tudta, az akarat megmozgatja a falakat,
és ez hangjára éppígy volt igaz, énekelt,
és hullott a vakolat.

S aztán, egy téli délutánon elkísérték,
- a többi kiabált: ember elleni vétség!
nem volt benne többet már semmi kétség:
főszereplője lesz az idei Operabálnak,
és az emberek majd utána kiabálnak:
hogyan volt, vissza, csodás a hangja,
a milánói Skála is önt kívánja!

És azon a februári éjen,
struccunk pompájában volt egészen,
teljesült leghőbb vágya: eljutott az Operába.

Bár kissé szomorúan nézte,
mert a farka nem volt a legbecsesebb része,
azért büszkén mutogatta a kalapot,
ami miatt a fűbe harapott...

Tanulság:
Wagnert hallgatni ostoba dolog,
ha valaki csak toll és farkok.

---

*Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://feketen-feheren.poeta.hu>*

---

*Az Alkot Portál honlapja:
<http://www.alkot.hu>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
